

Arrest

nr. 66 398 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers zijn volgens hun verklaringen op 19 juli 2010 België binnengekomen en hebben dezelfde dag asiel aangevraagd.

1.2. De commissaris-generaal heeft aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij beslissing van 7 juni 2011, verstuurd op 8 juni 2011.

1.3. De feiten kunnen als volgt worden samengevat:

Verzoeker verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en van afkomst Roma te zijn. Verzoekster verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en van afkomst Roma te zijn. In 1999 zouden drie Albanen van het UÇK het huis zijn binnengevallen waar verzoekers samen met verzoekers broer en schoonzus woonden. Ze zouden verzoeker en zijn broer bewusteloos hebben geslagen en daarna in een schuur hebben opgesloten. Daarna zouden ze verzoekster en haar schoonzus in huis hebben verkracht. De Albanen zouden ermee bedreigd hebben hen te vermoorden als ze naar de politie zouden stappen. De vrouwen zouden de mannen in de schuur hebben gevonden waarna ze bij de

buren zouden hebben overnacht. De volgende ochtend zouden ze hebben gezien dat hun huis was afgebrand. Sindsdien zouden ze in dezelfde wijk in Lipljan verschillende leegstaande huizen hebben bewoond. Ze zouden altijd in angst hebben geleefd en voortdurend door de Albanen uitgescholden en bedreigd zijn geweest. Verzoeker zou aan het voorval ook lichamelijke letsels hebben overgehouden. Verzoekers zouden in juli 2010 vanuit Lipljan zijn vertrokken en op 19 juli 2010 in België zijn aangekomen. Verzoekers dienden nog dezelfde dag hun asielaanvraag in.

Verzoeker legde volgende originele documenten voor: zijn geboorteakte van 8 december 2006, de geboorteakte van zijn dochter van 18 januari 2011, zijn huwelijksakte van 19 augustus 2006, een aanvraag *9ter* van 11 maart 2011 en medische documenten uit België.

Verzoekster legde volgende originele documenten voor: haar geboorteakte van 24 augustus 2006 en medische documenten uit België en Servië.

1.4. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissingen berusten op volgende gronden:

- verzoeker heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat hij recent in Kosovo heeft verbleven: hij weet een aantal wezenlijke zaken over Lipljan en Kosovo niet; hij kan geen documenten voorleggen waaruit zijn reële en/of actuele nationaliteit blijkt noch waaruit blijkt waar hij recent heeft verbleven; hij heeft 7 tot 8 jaar zonder identiteitskaart geleefd en ook geen stappen ondernomen om één aan te vragen; hij legde tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over zijn poging om zijn dochter in het bevolkingsregister in te schrijven; uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat de laatste jaren in Kosovo heel wat stappen werden ondernomen om de drempel om documenten te verkrijgen te verlagen voor de Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE);
- verzoeker heeft geen verklaring kunnen geven waarom hij tien jaar heeft gewacht om zijn land te verlaten en dus geen overtuigende verklaringen afgelegd waarom hij nog een actuele vrees voor vervolging zou kennen;
- verzoeker blijft vaag over de scheldpartijen en pesterijen en kan niet aannemelijk maken dat deze zo ernstig zijn dat ze kunnen worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoeker verklaart zelf dat er de laatste drie jaar ten aanzien van Roma geen ernstige feiten zijn gebeurd en dat het eerder toevallig is dat hij iemand is tegenkomen die hem naar Europa kon brengen;
- uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie in Kosovo over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven en dat de RAE zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid beschikken. Deze informatie ondermijnt verder verzoekers verklaringen dat hij niet buiten kon komen en nergens naartoe mocht. Bovendien verklaarde hij zelf dat hij drie tot vier keer naar het centrum van Lipljan is geweest om zijn identiteitskaart aan te vragen, dat zijn privé-dokter zich in het centrum bevindt en dat hij meermaals naar Servië is gereisd;
- verzoeker heeft nooit klacht ingediend of bescherming gezocht bij de Kosovaarse autoriteiten. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de bescherming die de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten aan de minderheden bieden als toereikend wordt beoordeeld en dat de RAE in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen indienen bij de politie;
- verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over de steun van de lokale Romaleider, waardoor de algemene geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag sterk wordt ondermijnd;
- verzoeker heeft in Kosovo nooit medische hulp gezocht voor zijn psychologische problemen;
- verzoekers hebben niet aannemelijk kunnen maken waarom ze zich niet elders zouden kunnen vestigen om hun problemen met de Albanen te ontwijken;
- verzoekster steunt haar asielaanvraag op de motieven die haar echtgenoot heeft aangebracht, zodat ook aan haar asielaanvraag geen gunstig gevolg kan worden gegeven;
- verzoeksters geboorteakte kan slechts deels haar identiteit bevestigen. Verzoekster kan noch van Kosovo, noch van Servië een identiteitskaart voorleggen en bovendien geen afdoende verklaring geven waarom zij geen identiteitskaart heeft.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofdorde om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Ze voeren de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

Ze stellen dat het feit dat hun kennis over Lipljan en Kosovo eerder beperkt is, niet betekent dat ze niet recentelijk in Kosovo verbleven. Bovendien bewijzen hun documenten volgens hen dat ze in Kosovo woonden. Het feit dat hun huwelijksakte geen melding maakt van de verblijfplaats en die van verzoekers broer wel, is volgens hen te verklaren doordat hun huwelijksakte in 2006 door de Servische autoriteiten werd uitgevaardigd en die van verzoekers broer in 2010 door de Kosovaarse autoriteiten. Verzoekers voegen aan het verzoekschrift vijf foto- en faxkopieën toe, waarvan ze stellen dat het om geboorte- en huwelijksakten gaat.

Verder stellen ze dat het logisch is dat ze niet naar de overheid stapten. De Roma hebben immers zeer weinig vertrouwen in de overheid. Bovendien is verzoekster misbruikt, wat gepaard gaat met een enorme schaamte.

Verzoeker stelt ook nog dat hij met zijn verklaring dat hij nooit een beroep heeft gedaan op de lokale Romaleider bedoelde dat hij nooit hulp van hem heeft gehad. Dit mag dan ook niet als een tegenstrijdigheid worden beschouwd.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Verzoekers maken immers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers baseren hun vrees bij een terugkeer in de eerste plaats op een voorval dat zich in 1999 zou hebben voorgedaan. Het is echter niet aannemelijk dat verzoekers op basis van deze gebeurtenissen nog steeds voor vervolging moeten vrezen of een risico op ernstige schade lopen. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing immers terecht gesteld dat de veiligheidssituatie voor de RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, dat de veiligheidssituatie over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven, dat in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld en dat zich al lang geen veiligheidsincidenten meer hebben voorgedaan waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. Dit wordt bevestigd door de landeninformatie in het administratief dossier. Verzoekers betwisten dit ook niet in hun verzoekschrift.

Verzoekers halen daarnaast aan dat ze angst hadden om buiten te komen en dat de Albanezen hen uitscholden, bedreigden en sloegen. Verzoeker stelde dat hij zelfs niet buiten kon komen (gehoorverslag verzoeker 27 april 2011, 7). Verzoekers maken deze beweringen echter op geen enkele wijze aannemelijk en deze beweringen komen ook niet overeen met de hierboven reeds aangehaalde algemene informatie. Bovendien merkte de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker zelf verklaarde dat er de laatste drie jaar ten aanzien van Roma geen ernstige feiten zijn gebeurd en dat het eerder toevallig is dat hij iemand is tegenkomen die hem naar Europa kon brengen. Bovendien verklaarde hij dat hij drie tot vier keer naar het centrum van Lipljan is geweest om zijn identiteitskaart aan te vragen, dat zijn privé-dokter zich in het centrum bevindt en dat hij meermaals naar Servië is gereisd.

De documenten die verzoekers aan hun verzoekschrift hebben toegevoegd, kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Volgens verzoekers gaat het immers om geboorte- en huwelijksakten. Deze documenten tonen dan ook niet aan dat verzoekers bij een terugkeer moeten vrezen voor vervolging of een risico op ernstige schade lopen.

Ten overvloede stelt de Raad ook nog vast dat verzoekers op geen enkel ogenblik hulp of bescherming hebben gezocht bij de nationale autoriteiten, niet naar aanleiding van het voorval van 1999, maar ook niet naar aanleiding van de latere bedreigingen. Verzoeker verklaarde nochtans dat hij nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten in Kosovo (gehoorverslag verzoeker 27 april 2011, 5). Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten aan de minderheden bieden, als toereikend wordt beoordeeld en dat de RAE in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen indienen bij de politie. Verzoekers betwisten deze informatie ook niet. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Het is dus aan de asielzoeker om alle

mogelijkheden tot bescherming uit te putten of te verklaren waarom hij geen beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoekers stellen dat de Roma zeer weinig vertrouwen hebben in de overheid, wat niet volstaat als verklaring.

Verzoekers tonen tot slot ook niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in hun land van herkomst een toestand heerst zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER